

Scrisori ale SVETLANEI PALEOLOGU MATTA
cătore GEORGE POPA

Viganello, 18. 7. 12

O, George, Scumpul meu!

TU ai știut cînd ai vrut să scrii despre *Ochiul transcendent* al lui George POPA! Acum chiar că am văzut! Din disperarea mea (în scrisoarea precedentă, tot din 18.7) se vede: Disperarea a fost necesară. Ea a „rodit”? Și cum! **Căci tu ai văzut nevăzutul.**

Revenind iar (și iar) la STUDIILE tale (de lit. comp. = „Biblia mea poetică!”), am înțeles. De fapt, citam un text, cel mai zguduitor al lui Eminescu: p. 245: *Apari să dai lumină arcatelor ferești...* (D I V I N U L! peste divinul! de nespuse):

„Dar tu cobori, divino,
Pătrunsă de-al meu glas”.

Niciodată nu l-am iubit așa de mult pe Eminescu! Cum a putut scrie o așa sublimitate!?!... Și TU, la fel! ACUM DE L-AI ÎNȚELES PERFECT ȘI MAI MULT: comentariul tău e pură poezie!

Nici un decalaj între textul lui Eminescu și textul tău! Este de o profunzime, intuiție, sensibilitate și frumusețe expresivă rarissime!.. Cît le prețuiesc, asta e puțin spus, e mult mai mult! Mă înalți în culmea fericirii! prin tot, toate clipele noastre. Am culminat cu *schimbul de suflet!* înnebunitor! ca în lupta cu Îngerul... și acum cu chipul tău autentic – acel *Ochi transcendent*.

Mîine scriu textul. (Azi m-am stresat cu emoții prea tari. Trebuie noi energii)... Dar știu ce să scriu. Desigur intră și „transposibilul” tău genial, adolescentin. Dar nu ajungea, mi se părea... Acum e perfect!

O, George, scump Prieten, cît ești de binecuvîntat! Asta o vîd și o simt. Și cu totul de excepție, unică! Ce destin stelar ne-a fericit tocmai în ultima clipă. Dar clipa, ea, ce infinitudine! Chiar e o mare clipă, înscrisă cu „flăcări de aur”, cum scrii tu.

Te îmbrățișez cu aceste flăcări, cu tot, cu mintea ta genială și suflul divin!

A ta din adîncul inimii,
dincolo de dincolo.

Ce ne pasă de acea „haină a timpului ce ne îmbracă de plecare? Prietenia noastră sublimă o face bucați!

Sunt în delirul Fericirii!

Prin TINE; totul e insuflat de geniul tău!

A ta pe piscurile noastre, Svet.

P.S.1. Și TU ești „dublu”: ba pe piscuri, ba în a cea haină a timpului. Toți suntem „dubli”, nu-i așa?

P.S. 2. Cartea ta *Studii de lit. comp.*, de atîta apel ce fac la ea, a explodat ca rodia lui Valéry: foile ei s-au eliberat și trebuie să fie atentă cu ele să nu se rătăcească sensurile. Și foile „eliberate” sunt și colorate: pline de adnotări și sublinieri în roz, în bleu, depinde de creioanele ce găsesc pe masă. E nostim, e ca un joc, plin de neprevăzut și „expediții”.

A ta Svet.

P:S.3. 19. 7: chiar azi dim. am început a scrie *Ochiul transcendent* al lui George Popa. Cred că merge! Mă bucur să scriu! (Sunt puțini nori luminoși și aerul devine respirabil).

Îmbrățișări, Svet.

Viganello, 1 August 12
peste minuit

O, George, Prietenul meu Suprem!

Tu mi-ai trimis o scrisoare din cele ale celeștilor. Niște condensări în ea ale sufletului. Era de necrezut! Era aniversarea mea

deja din iulie! mai bine mă mut în luna ta! (nu suntem gemeni?).

A venit deci scris. ta din 27.7 pe o foaie de simpozion înflorată poetic de tot, ceva de vis..

Gînd geamăn în pisc!

Un cer de gînd din mine... -

Așa e! Asta ești TU!.. lumi de gînduri. Și cui să lumineze? te întreb. Și: deodată ceva cu totul neașteptat. (Dar TU ai acel Ochi transcendent, vezi tot...). Deci spui:

„O, poate logodirea

Cu-un geamăn gînd pe creste!”

Și de la „poate” devii sigur:

„De-acolo vom trimite

În praguri Bună Veste”.

O, George! E de înnebunit. Nu pot crede. Pare ireal de ireal, dar „vîd” că este, e adevărul! Inima ta este Inima Lumii (și cum spunea Eminescu: „ca ea și eu simțesc”).

Deci, logodirea! Da. Așa e. Și nu „poate”, ci sigur. E cel mai tare adevăr. O, George, m-ai îmbarcat în Lumile Tale dincolo de universuri..., nici nu știi cum să le numești. Dar sunt în sufletul TĂU! Ce unic ești! **Ce foră imensă e în tot ce gîndești și simi!** Desigur că și eu mă „contagiez”, cu uimire și fericire...

Deci ador acest chenar festiv, înflorat, așa de viu, natural, e o pictură ca și eterică, dar ce vie: cu acele frunzulițe ce cresc în crengi și floricele gen clopoței!.. O, și rîndurile tale! Revii iar: că energiile sufletești și spirituale, ce gîndim mai profund **se fructifică în univers!** Asta chiar că e de crezut ceva în raza luminii lui, nu invenții false. Și fiind îngemănate, întăresc ideea de unicat al Prieteniei noastre sfinte!

O, George, George, în ce stare de măreție sunt aceste zile tot gîndind la ce scrii tu: „Prietenia creatoare”. Numai *Ochiul* tău o vede, și e AȘA! Eu îmi dau seama că e așa după ce TU ai spus-o. Trebuie o forță uriașă de a gîndi așa idei, eu nu o am, dar le „recunosc”. E ca și o muzică ce o aud...

Sunt obosită „praf”. A veni Ina cu soțul, azi au stat toată ziua la mine. Ea e foarte dulce, mi-e ca o fiică, înțelege tot ce spun din ideile și poemele tale! Și le notează, se miră. Cît o iubesc! E fata mea, sufletește. Intră în contact direct cu ideile noi (ale tale, ale lui Nietzsche). Și ea te adoră infinit!

*

Dar tu mă și uimești dincolo de orice închipuire! Ce fericire îmi dai. Dar trebuie să „fructific” cum pot.

...Deci scrisorile tale, „sfinte” pentru mine, sunt un balsam miraculos și luminos, îmi ajută enorm să trăiesc. Și eu le binecuvîntez infinit. Ce noroc ne dă Domnul!

„Eternitatea” în care trăiesc eu acum, zile eterne (care sunt mari ca niște ani supraîncărcați) e viața mea așa zis cotidiană total transfigurată. ... Și Nietzsche spune în *Ecce homo* că gîndind de trei ori asupra lui chiar simți deodată că *finitul* devine *infinit* și *finitul* e transvaluat. Doamne, Doamne, ce forță e mintea umană, și ce frumuseți produce! Ce contează că „timpul ne îmbracă spre plecare” (versul tău). E așa și e foarte dureros... Și totuși în această dublă postură parcă nu neantul învinge. Ci, cum spui tu, se *fructifică* ceva în cosmos.

Țin enorm la tine! Da, logodire! Așa e. Te îmbrățișez din inimă Și formula magică ție: „Sogni d'oro”. „Noapte bună” sună așa de sărăcăcios, deși Eminescu a compus așa de frumos cu pasărelele: pentru ele da, merge!..

A ta mereu și la infinit,

Svet